

Abstrakt

Předkládaná práce se zabývá rozdílem mezi člověkem a zvířetem v souvislosti s tematikou času, jak ji zpracovává Heidegger a Derrida. Hlavním východiskem je kritika raného Heideggerova myšlení zvířete jako ochuzeného o svět, provedená jako kritika jeho myšlení času a možnosti. První dvě kapitoly se snaží ukázat, že raný Heidegger přes svůj zásadní příklon k časovosti a možnostnímu charakteru bytí člověka stále myslí možnost jako skutečnou a čas jako přítomný. Teprve na základě tohoto kroku může myslet zvíře privativně jako *nesmyslné*, resp. *ochuzené* – v nějaké podobě nepřítomnosti času. Tato kritika vede k hledání důslednějšího myšlení času a možnosti, jako prostředku ke vstřícnějšímu myšlení zvířete. Třetí kapitola se zabývá Derridovými výhradami k takovému hledání času a snaží se zmapovat úskalí, která se s Heideggerovým záměrem pojí. V dalších třech kapitolách je předložen hlavní rozbor pozdního Heideggerova myšlení času. Důraz je kladen na rozdíly tohoto pojetí oproti ranému myšlení, hledané především jako rozdíly mezi pozdní přednáškou *Čas a bytí* a raným *Bytím a časem*. Pozdní Heidegger se na rozdíl od raného ptá na jednotu trojitě dimenzionálního času a vyhýbá se tak tomu, aby ji fakticky myslel jako přítomnost. Základem jednoty času je jeho čtvrtá dimenze *blížnosti*, která se děje jako blížení/udržování v dálce. S pomocí tohoto motivu je domýšlena konečnost člověka a konečnost myšlení, interpretovaná jako *dění spjatosti neskrytosti a skrytosti*. Tímto způsobem je vypracován rámec pro myšlení lidského světa, v němž by si zvíře mohlo zachovat neochuzenou jinakost. Poslední kapitola se s pomocí několika konkrétních literárních příkladů zabývá proměňujícím setkáním se zvířetem, tedy vztahem, dějícím se jako identita a diference zvířete a člověka.